

[Justitsministeren.]

ligvis i al Almindelighed har Ret i, at en Minister maa være inde i sine Forslag. Jeg tror heller ikke, at den ærede Ordfører vil benægte, at dette i al Almindelighed maa siges at være Tilfældet med den nuværende Justitsminister. Men der er visse Ting, hvor man gør klogere i at erklære sin Van-kundighed end at prale med det modsatte. Og over for Tjenestemandsproblemet maa jeg sige, at jeg føler mig meget ringe. Jeg har ikke, som jeg sagde i min Forelæggelsestale, nogen Maalestok for, hvorledes alle disse forskellige Tjenestemandsgader skal lønnes eller behandles i Forhold til hinanden. Derfor har jeg ikke over for et Forslag som dette, der har været behandlet af de sagkyndige i Ministeriet, som igen har ført Forhandlinger med andre sagkyndige i andre Ministerier, turdet gribe ind ud fra min forholdsvis ringe Viden om Tjenestemandsløvens Labyrint.

Jeg har haft en formel Grund til ikke at gøre det, og det er den, at min ærede Forgænger, Hr. Zahle, var i og for sig færdig med det store Forarbejde, som denne Politiorfning havde krævet, og havde derfor stærkt ønsket allerede ved Rigsdags-samlingens Begyndelse at kunne fremsætte Politiforslaget. Hvis jeg nu skulde have begyndt selv at sætte mig ind i disse Detailler vedrørende Tjenestemandenes Stilling, saa vilde jeg altsaa, hvis jeg skulde have fulgt det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen, være kommet til at bedrøve min høje Forgænger, hvad jeg vilde have været forfærdelig ked af — endnu mere ked af, end jeg vilde have været glad over, om jeg kunde have fulgt det ærede Medlem.

Jeg har derfor over for Tjenestemand-organisationerne, som har været hos mig, sagt: Hvis jeg skal forsøge at begynde forfra med disse Forhandlinger, saa vil der i hvert Fald ske det, at Forslagets Fremsættelse maa udsættes et Aar, og det vilde jeg meget nødig. Derimod vil jeg gerne stille mig saaledes, at jeg baade i Folketinget og over for Udvalget erklærede mig villig til at forhandle om alle disse Spørgsmaal. Og jeg har over for Organisationerne paa Forhaand erklæret mig villig til at lade deres Indsigelser og deres Ønsker trykke som Bilag til Forslaget, saaledes at det samlede Folketing straks kunde se, hvad disse Ønsker gik ud paa. Jeg synes ikke, at man med Rette kan bebrejde mig noget i den Henseende.

Jeg kommer saa til Venstres ærede Ordfører, der lige som det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen — dog formentlig ikke

ud fra helt den samme Begrundelse — var bange for, at man med dette Forslag skabte en Politistat i Staten. Det glæder mig, at det ærede Medlem Hr. Hartel ikke nærede nogen som helst Frygt i saa Henseende. Da disse to ærede Medlemmer vel gennemgaaende til daglig vandrer rundt i samme Befolkningslag, gaar jeg ud fra, at der ikke er nogen almindelig udbredt Frygt i Venstrebefolkningen paa Landet og heller ikke i Byerne for, at de skal komme under noget egentligt Politidiktatur, selv om man gaar over til at indføre denne efter min Mening forholdsvis fornuftige Ordning af Politiets indre Forhold. Hvis det ikke var en mig saa venligsinde og i øvrigt saa behagelig Personlighed som det ærede Medlem Hr. Elgaard, der brugte dette Udtryk, vilde jeg betegne Ordet „Politistat“ i denne Forbindelse som en Frase. Nu gør jeg det ikke.

Den ærede Ordfører Hr. Elgaard sagde, at der allerede under den nuværende Ordning var en direkte Forbindelse mellem de sagkyndige vedrørende Forbrydelsers Opklaring, saaledes at det ikke skulde være nødvendigt for at opnaa det fornødne Samarbejde at skride til en Omordning af Politiet, saaledes som her foreslaaet. Maa jeg her henvise til nogle Udtalelser i Bemærkningerne til Lovforslaget om de Regler, som ogsaa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet var inde paa, nemlig Reglerne særlig i § 114, 2det og 3die Stykke; der staar, at der i den nugældende Ret overhovedet ingen nærmere Forskrifter findes herom, „men Samarbejdet har hidtil i det væsentlige beroet paa Aftaler mellem Politimestrene i de enkelte Tilfælde, hvor der viste sig Trang til Samarbejde“. Det er heroverfor, jeg siger, at den senere Tids Udvikling i det hele, ogsaa Udviklingen af Forbryderuvæsenet, dettes Teknik, bevirker, at Samarbejdet nu gaar alt for trevent, selv om der ikke ligefrem er Gnidningsmodstand eller lignende. Det er ikke en moderne Ordning, der findes. Samarbejdet, som det er nu, kan ikke strække til over for saadanne Tilstande — jeg kan her maaske ogsaa nævne Ordet Rødby; men der er mange andre Eksempler. Der tiltrænges en fastere Haand; en fastere Ledelse fra oven, og jeg ser ikke, hvorledes man med den nuværende Ordning kan gennemføre noget saadant.

Den ærede Ordfører for Venstre sagde, at der var ikke nogen Trang i Befolkningen til dette Forslag. Befolkningen var tilfreds med den nuværende Tilstand. Det er muligt, at man i al Almindelighed kan sige,